

پیام پاپ اعظم فرانسیس

به مناسبت ایام چله روزه و توبه ۲۰۲۱

«اینک به اورشلیم می‌رویم» (متی ۲۰: ۱۸)

ایام چله: زمان تجدید ایمان، امید و محبت

برادران و خواهران عزیز،

عیسی عمیق‌ترین مفهوم رسالتش را زمانی بر شاگردانش آشکار ساخت که با آنان درباره رنج، مرگ و رستاخیز خود، در انجام اراده پدر سخن گفت. سپس از آنان خواست که در رسالت او برای نجات جهان سهیم شوند.

در سفر ایام چله خود به سوی فصح، بیایید آن کسی را به یاد آوریم که «خود را فروتن ساخت و تا به مرگ، حتی مرگ بر صلیب مطیع گردید» (فلیپیان ۲: ۸). در این ایام توبه و دگرگونی، بیایید ایمان خود را تجدید نماییم، از «چشمه زنده» امید آب بکشیم، و با قلبی باز پذیرای محبت خدا باشیم که در مسیح ما را به برادران و خواهران تبدیل می‌کند. در شب عید فصح، عهدهای تعمد خود را تجدید می‌کنیم تا به فیض روح القدس به عنوان مردان و زنانی نوین از نو تولد یابیم. اما همین سفر چله، همچون کل زیارت زندگی مسیحی، از هم اکنون توسط نور رستاخیز منور می‌گردد که الهامگر افکار، رفتار و تصمیمات کسانی است که می‌خواهند پیرو مسیح باشند.

روزه، دعا و صدقه، آنگونه که عیسی تعلیم می‌دهد (ر.ک به متی ۶: ۸-۱)، حالت و بیانگر توبه و دگرگونی ما می‌باشند. طریق فقر و انکار نفس (روزه) توجه و اعمال محبت نسبت به نیازمندان و دردمندان (صدقه)، و گفتگوی فرزندگونه با پدر آسمانی (دعا)، به ما امکان آنرا می‌دهد که در ایمانی صادق، امیدی زنده و محبتی فعال زندگی کنیم.

۱ - ایمان ما را فرا می‌خواند که پذیرای حقیقت باشیم و در حضور خدا و همه برادران و خواهرانمان به آن شهادت دهیم.

در ایام چله، پذیرا شدن و زیستن در حقیقت که در مسیح آشکار گردید، قبل از هر چیز به مفهوم آن است که قلب خود را به روی کلام خدا بگشاییم که کلیسا آنرا نسل به نسل انتقال می‌دهد. این حقیقت ساخته عقل نیست که مختص عده قلیلی خردمند برگزیده، مافوق یا ممتاز باشد، بلکه پیامی است که همه ما می‌توانیم آنرا دریافت داریم و درک کنیم به واسطه حکمت قلبی که به روی عظمت خدا گشوده باشد، خدایی که حتی پیش از آنکه ما از آن آگاه باشیم، ما را دوست می‌دارد. این حقیقت خود مسیح است که با پذیرفتن کامل انسانیت ما، خود را راه ساخته است - راه و طریقی که شاید ما را ملزم سازد، اما به روی هم گشوده است - راهی که به کمال حیات منجر می‌گردد.

روزه به عنوان تجربه کردن انکار نفس، به کسانی که آنها با سادگی دل عهده‌دار می‌گردند، یاری می‌دهد که عطیه خدا را از نوکشف نمایند و واقعیت وجود خود را بعنوان مخلوقاتی که به شباهت او آفریده شده‌اند و در او به کمال می‌رسند، درک کنند. آنانی که روزه می‌گیرند با تجربه کردن فقر، خود را با فقیران فقیر می‌سازند و گنج محبت را هم در دریافت کردن آن و هم در تقسیم نمودن آن می‌اندوزند. این نوع روزه گرفتن ما را یاری می‌دهد که خدا و هم‌نوع خود را دوست بداریم، زیرا همانگونه که قدیس توماس آکویناس تعلیم می‌دهد، محبت حرکتی به برون است و توجه آن به روی دیگران متمرکز است و آنان را با خود یکی می‌داند (رساله Fratelli Tutti، ۹۳).

چله زمان ایمان داشتن است، زمان پذیرفتن خدا در زندگی خود و اینکه اجازه دهیم «در میان ما ساکن شود» (رک به یوحنا ۱۴: ۲۳). روزه گرفتن به مفهوم آن است که وجود خود را از آنچه بر آن سنگینی می‌کند آزاد سازیم - مانند مصرف‌گرایی و افراط در کسب اطلاعات، چه واقعیت چه کذب - تا قلب خود را به روی آن کسی بگشاییم که به سوی ما می‌آید، فقیر و تهی از هر نظر، اما «پراز فیض و راستی» (یوحنا ۱/ ۱۴) پسر خدا، منجی ما.

۲ - امید بعنوان «آب زنده» که ما را قادر می‌سازد به سفر خود ادامه دهیم.

زن سامری کنار چاه که عیسی از او آب می‌خواهد، منظور عیسی را از گفتن اینکه می‌تواند به او «آب زنده» بدهد، درک نمی‌کند (یوحنا ۴: ۱۰). طبیعتاً او فکر می‌کند که عیسی به آب مادی اشاره می‌کند، در حالیکه عیسی از روح القدس سخن می‌گوید که او آنها در راز فصیح به وفور عطا خواهد کرد و اینچنین امیدی می‌بخشد که ما را مأیوس نمی‌سازد. عیسی قبلاً از این امید، هنگامی که از رنج و مرگش گفته بود، صحبت کرده بود، وقتی فرمود که «در روز سوم برخواید خواست» (متی ۲۰: ۱۹). عیسی در مورد آینده صحبت می‌کرد که رحمت خدا آنها خواهد گشود. امید داشتن با او و بخاطر او به مفهوم آن است که ایمان داشته باشیم تاریخ با اشتباهات ما، یا خشونت و بی‌عدالتی پایان نمی‌یابد یا با گناهی که محبت را مصلوب می‌سازد. این امید به مفهوم دریافت بخشایش پدر از قلب شکافته شده اوست.

در این ایام دشوار و نگران‌کننده، وقتی همه چیز شکننده و نامطمئن به نظر می‌رسد، شاید سخن گفتن از امید چالش برانگیز باشد. با این حال چله دقیقاً زمان امید است، زمانی که به سوی خدا باز می‌گردیم که صبورانه به مراقبت از خلقت خود که ما اغلب آنها مورد سوءاستفاده قرار داده‌ایم، ادامه می‌دهد (رک به Laudato Si، ۳۳-۳۲؛ ۴۳-۴۴) امید به توبه است که پولس رسول ما را با اشتیاق به آن دعوت می‌کند: «با خدا آشتی کنید» (دوم قرن‌تین ۵: ۲۰). با دریافت بخشایش در راز آشتی که در قلب فرآیند توبه قرار دارد، ما نیز می‌توانیم به نوبه خود گسترش دهنده بخشایش به دیگران باشیم: با برخورداری شدن از بخشش، قادریم با تمایل به گفتگو و توجه به دیگران و تسلی بخشیدن به آنانی که در درد و رنج هستند، آنها به دیگران عطا کنیم. عطا کردن بخشش خدا از طریق کلام و رفتار خود، ما را قادر می‌سازد که یک فصیح برادرگونه را تجربه کنیم.

در ایام چله بیشتر توجه نماییم که «سخنان ما حامل تسکین، نیرو، تسلی و دلگرمی باشند و نه سخنانی که باعث تحقیر، غم و خشم گردند و یا حاکی از تمسخر باشند» (Fratelli Tutti ۲۲۳) برای امید بخشیدن به دیگران، بعضی اوقات تنها کافی است مهربان باشیم، «حاضر باشیم هر چیز دیگر را کنار نهمیم تا توجه نشان دهیم، عطیه لبخند را ببخشیم، کلمه‌ای دلگرم کننده بگوییم، در میان بی‌تفاوتی همگانی گوش فرا دهیم» (Fratelli Tutti ۲۲۴).

از طریق تعمق و دعا در سکوت، امید همچون الهام و نوری درونی به ما عطا می‌گردد که چالش‌ها و تصمیمات را که در رسالت خود با آن مواجه می‌شویم، منور می‌سازد: از این رو لازم است که در خلوت به دعا پرداخت (ر.ک به متی ۶: ۶) و در نهمان با پدر پر مهر ملاقات نمود.

تجربه کردن ایام چله در امید به مفهوم رشد در درک این واقعیت است که در عیسای مسیح، شاهدان ایامی نوین هستیم که در آن خدا «همه چیز را نو می‌سازد» (ر.ک به مکاشفه ۲۱: ۱-۶). مفهوم این تجربه آن است که امید مسیح را دریافت کنیم که جانش را بر صلیب عطا کرد و خدا او را در روز سوم برخیزانید و اینکه همیشه «آماده باشید تا هر کسی دلیل این امید را که در شماست بپرسد، او را پاسخ گوید» (اول پطرس ۳: ۱۵).

۳- محبت بر مبنای محبت مسیح، با توجه و دلسوزی نسبت به همگان، والاترین ابراز ایمان و امید است.

محبت از دیدن رشد دیگران شادمان می‌گردد. بنابراین وقتی می‌بیند دیگران ناراحت، تنها، بیمار، بی‌خانمان، منفور یا در نیاز هستند، رنج می‌کشد. محبت جهش قلب است که ما را از درون خود بیرون می‌آورد و ایجاد زنجیره اشتراک و اتحاد می‌نماید.

از طریق محبت اجتماعی می‌توان به سوی تمدن محبت پیشرفت نمود که همه ما می‌توانیم احساس کنیم به آن فرا خوانده شده‌ایم. محبت با پویایی عالمگیر خود قادر است دنیایی نوین بسازد، زیرا احساسی بی‌ثمر نیست، بلکه بهترین راه دست یافتن به مسیرهای موثر پیشرفت و توسعه برای همگان است" (Fratelli Tutti, ۱۸۳).

محبت عطیه‌ای است که به زندگی ما مفهوم می‌بخشد و ما را قادر می‌سازد که افراد نیازمند را عضو خانواده خود، دوست، برادر یا خواهر تلقی کنیم. حتی چیزی اندک، اگر با محبت تقسیم شود، هرگز تمام نمی‌شود بلکه به چشمه حیات و شادی تبدیل می‌گردد. اینچنین بود در مورد آرد و روغن بیه زن صرفه که قرص نانی به الیاس نبی داد (ر.ک به اول پادشاهان ۱۷: ۷-۱۶)؛ همچنین در مورد نان‌هایی که عیسی برکت داد و پاره کرده به شاگردان داد تا در میان جمعیت تقسیم کنند (ر.ک به مرقس ۶: ۳۰-۳۴). در مورد صدقه ما نیز چه کم باشد و چه زیاد، وقتی با سادگی تقسیم شود، چنین خواهد بود.

تجربه کردن ایام چله در محبت به مفهوم آن است که به کسانی که بخاطر پاندمی کووید-۱۹ احساس رها شدگی و وحشت می‌کنند، توجه نماییم. در این ایام نامشخص بودن آینده، بیابید کلمات خداوند به خادمش را به یاد آوریم، «مترس زیرا که من تو را فدیة داده‌ام» (اشعیاء ۴۳: ۱). باشد که در محبت خود کلمات اطمینان بخش بگوییم و به دیگران یاری دهیم تا درک کنند که خدا آنان را مثل یک فرزند دوست می‌دارد.

«فقط نگاهی که افق آن توسط محبت دگرگون شده باشد قادر است شأن دیگران را باز شناسد و در نتیجه فقیران در ارزش و شأن عظیم خود باز شناخته شده و ارج نهاده شوند، در هویت و فرهنگ خود مورد احترام واقع شوند و اینچنین به راستی در بطن جامعه قرار گیرند» (Fratelli Tutti ۱۸۷).

برادران و خواهران، هر لحظه زندگی ما زمان ایمان داشتن، امیدوار بودن و محبت کردن است. دعوت به تجربه کردن چله به عنوان سفر توبه و دگرگونی، دعا و تقسیم نعمت‌هایمان، ما را یاری می‌دهد که - چه به عنوان جماعت و چه فرد - ایمانی را که از عیسای زنده می‌آید، امیدی را که نفس روح القدس الهام می‌بخشد و محبتی را که از قلب پدر آسمانی سرچشمه می‌گیرد، احیاء نماییم.

باشد که مریم، مادر نجات دهنده که همیشه با وفاداری در پای صلیب و در قلب کلیساست، ما را با حضور خود حمایت نماید. باشد که برکت خداوند رستاخیز کرده همه ما را در سفرمان به سوی نور فصیح همراهی نماید.

رم، کلیسای حضرت یوحنا لاتران، ۱۱ نوامبر ۲۰۲۰،

یادبود حضرت مارتین تور

فرانسیس